

país. Ho sintetitza en tres accions bàsiques: allò que ha de fer l'administració en cultura, com desenvolupar l'immens potencial cultural i la necessitat de trencar la rigidesa formal de les estructures tradicionals de governança cultural.

Per últim, **Jordi Coca** coincideix en reconèixer el moment de canvis culturals i de la cultura que vivim, i ens reconeix que no sap formular prou clarament quina és per ell mateix la funció real de la cultura, però sí que l'art, com a tal, esdevé un element central per a la conservació de la vida. Ens defineix, en definitiva, que la cultura no pot ser res del que suposadament és en essència. I per tant acaba preguntant-se, què s'ha de fer des de la política i des de la cultura?

OPINANT ...

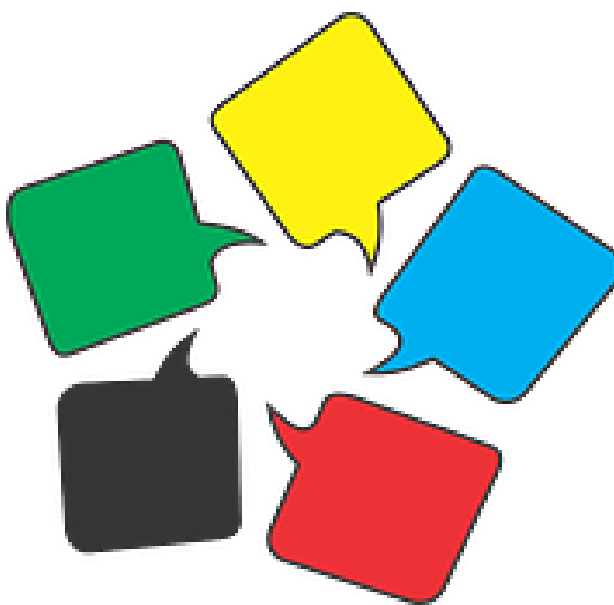
El Federalisme és plurilingüe

La capacitat de compartir (objectius, projectes, recursos ...) sense que ningú hagi de renunciar a la seva identitat i enriquint-se col·lectivament de la diversitat (la creativitat sempre neix de la barreja), que és l'essència del federalisme, porta lògicament associats el reconeixement i la voluntat de promoure el plurilingüisme en tots els territoris.

En primer lloc, el plurilingüisme de Catalunya, afortunadament ben assentat en la societat amb el coneixement tant del català com del castellà per més del 90% dels catalans i les catalanes (sense comptar les moltes altres llengües que es parlen al país), i en el nostre Estatut (amb l'explicitació del dret i el deure de tots de conèixer ambdues llengües), però sempre en perill per la pressió tant del nacionalisme català com de l'espanyol; i en segon lloc el plurilingüisme d'Espanya, només tímidament apuntat a la Constitució (Art. 3.3) i només present en termes d'afers interns en les comunitats anomenades bilingües, però no en l'imaginari col·lectiu i compartit del conjunt d'espanyols i espanyoles.

Tanmateix, **9 dels 17 Estatuts d'Autonomia de les Comunitats Autònomes oficialitzen o institucionalitzen una llengua (o més d'una) que no és el castellà** i per tant [més del 45% de la ciutadania espanyola viu directament la presència de dues llengües o més](#). Per això, els i les socialistes, de la mateixa manera que sempre hem estat garants del plurilingüisme a Catalunya (aconseguint el reconeixement ple del català com a llengua pròpia del país i de tots i cadascun dels ciutadans i les ciutadanes sense renunciar ni com a país ni com a individus al castellà) continuem batallant perquè **Espanya es reconegui com allò que és: una realitat plurilingüe** (que per altra banda no és cap excepció sinó la norma a tot el món i entre tots els estats, ho reconeguim o no).

Per això, en **la nostra proposta de reforma constitucional es contempla explícitament el caràcter plurilingüe i pluricultural d'Espanya** i el compromís de l'Estat (administració



“9 dels 17 Estatuts d'Autonomia oficialitzen o institucionalitzen una llengua (o més d'una) que no és el castellà”

“Més del 45% de la ciutadania espanyola viu directament la presència de dues llengües o més”

“Espanya ha de ser reconeguda com allò que és: una realitat plurilingüe”

general, altes institucions...) d'emparar i fomentar en tots els àmbits i tots els territoris, d'acord amb les Comunitats Autònomes, òbviament, el coneixement d'aquest plurilingüisme, el coneixement de totes les llengües d'Espanya i el dret d'usar-les per part de tots els ciutadans i totes les ciutadanes que ho vulguin.

I per això, mentre avancem cap al canvi constitucional i per anar forjant l'imprescindible consens en aquesta matèria, **hem volgut presentar al Senat en aquesta legislatura una proposició de llei**, la [Proposición de Ley Orgánica de Reconocimiento y Amparo de la Pluralidad Lingüística de España](#), per promoure el debat a nivell de tots els socialistes espanyols, que hi estan plenament a favor, i de tots els partits i experts de tots els territoris espanyols.

El camí és complex, però aquest objectiu –el plurilingüisme federal espanyol–, a més de respondre al nostre programa, és més oportú i necessari que mai en l'actual context polític que demana a crits propostes d'acord per a la modernització de la societat espanyola i de les seves institucions democràtiques.

Lluitarem fins a aconseguir-ho. Un cop més l'empresa s'ho val.

Carles Martí

Senador socialista per Barcelona



El PSC i la cultura

El document "[El PSC i la cultura](#)", que em va encarregar el company Joan Francesc Marco, Secretari de Cultura del PSC, és un intent de posar en clar què entenem per cultura, més enllà de les estrictes polítiques culturals, així com la relació de la cultura amb altres qüestions de referència obligada.

Sovint, **quan parlem de "la cultura" entre les funcions d'una administració pública, ens referim, en realitat, a les polítiques culturals**, és a dir, a la conservació i difusió del patrimoni cultural, a l'impuls de la creació artística, a la difusió artística, a l'impuls de les indústries de la cultura, als equipaments culturals necessaris per a cada servei cultural, etc. I, generalment, ens deixem l'escola i el conjunt del sistema educatiu, canals essencials de la democratització de la cultura; els mitjans de comunicació, factors decisius d'incidència

cultural, etc. Tal és el pes indegut dels compartiments administratius, fins a l'extrem que ens imposen restriccions que ens poden dur fatalment a la ineficiència.

La cultura tanmateix no es limita ni tan sols a un plantejament que contempli aquesta totalitat

"El camí és complex, però aquest objectiu, a més de respondre al nostre programa, és més oportú i necessari que mai"

"Quan parlem de "la cultura" entre les funcions d'una administració pública, ens referim, en realitat, a les polítiques culturals"

"La cultura és molt més. És el medi específic de la nostra espècie"